preek	1 november 2026 (afscheidsdienst)
thema	**Wees traditioneel (jaarthema 2)**
tekst	2 Tessalonicenzen 2:13-17

liturgie:	
mededeling	Zalig hij, die in dit leven Jakobs God ter hulpe heeft (Psalm 146:3 oude berijming)
votum en groet	Heilig, heilig, heilig, hemelhoog verheven (Liedboek 985)
kindermoment	kinderlied: Ja is ja, nee is nee. Beloofd is beloofd (Opwekking Kids 149)
kinderen naar hun club	
gebed	Waar U verschijnt wordt alles nieuw (Opwekking 832)
lezen 1 Tessalonicenzen 4:1-12	
lezen 2 Tessalonicenzen 2:13-17	
preek	Wij zijn het volk van God (Opwekking 798)
geloofsbelijdenis =	Hij is de God, de waarachtige God (ELB 383)
gebedspunten	
gebed	
kinderen komen terug	
collecte	
zegen =	The Lord bless you and keep you (Opwekking 845 origineel)

Op allerlei punten ben ik van mening veranderd.

Jarenlang vond ik het belangrijk dat elke zondag de letterlijke tekst van de tien geboden zou worden gelezen.
Nu kies ik voor variatie.

Ik was ervan overtuigd dat alleen belijdende leden mee mogen doen met de viering van het avondmaal.
Nu pleit ik ervoor dat bij de viering van het avondmaal iedereen welkom is die deelneemt aan de kerkdienst.

Ik kon aanvaarden dat vrouwen diaken werden maar ik moest er niet aan denken dat vrouwen ook predikant of ouderling zouden kunnen worden; ik was er namelijk van overtuigd dat God dat verbood; ik heb er zelfs een boekje over geschreven om dat uit te leggen.
Later heb ik eraan meegewerkt dat er in de GKv ruimte kwam voor vrouwelijke predikanten, ouderlingen en diakenen.

En zo zou ik nog wel meer kunnen noemen waarin ik veranderd ben.

Soms is me dat verweten.

De laatste keer dat ik dat meemaakte, dat was in augustus van dit jaar. Ik was op bezoek in Kananga (in Congo) en daar kreeg ik te horen: ‘Je hebt ons geleerd dat vrouwen geen kerkelijk ambt mogen bekleden maar dertig jaar later verdedig je dat er in de NGK vrouwelijke ambtsdragers zijn. Je bent verkeerd bezig! De hele NGK is verkeerd bezig! Jullie lezen de Bijbel op een *nieuwe* manier en dat is een *foute* manier!’

Gelukkig kreeg ik de ruimte om iets terug te zeggen: ‘In de zes jaar dat we in Congo woonden, heb ik steeds met jullie de Bijbel gelezen; ik heb samen met jullie onderzocht wat er staat; ik heb samen met jullie het ene gedeelte met het andere gedeelte vergeleken; ik heb samen met jullie conclusies getrokken, bijvoorbeeld dat

vrouwen geen dominee mogen worden. Maar ik heb nooit gezegd dat onze conclusies onfeilbaar zijn. Een mens kan zich vergissen. Of een mens kan bang zijn om van mening te veranderen. Op dat laatste heb ik mezelf betrapt. Ik wilde niet van mening veranderen want dat vond ik veel te eng en daarom duwde ik alles naar achteren wat mijn mening onderuit kon halen. Ik heb me gewonnen moeten geven aan wat God mij liet zien toen ik het ene bijbelgedeelte opnieuw ging vergelijken met het andere bijbelgedeelte. Daarom ben ik van mening veranderd.'

Ik ben op allerlei punten van mening veranderd. Toch roep ik jullie vandaag op: Wees traditioneel. Waar haal ik het lef vandaan? Wel: op één punt ben ik niet veranderd: het Woord van God is en blijft voor mij het eind van alle tegenspraak.

Het moet niet zo zijn dat ik alleen dat aanvaard waar ik het mee eens ben, dat ik alleen de leuke dingen uit de Bijbel oppik (alles wat me wel bevalt) en dat ik met de rest niks doe omdat het me niet goed uitkomt. Als ik het zo zou doen, dan lijk ik op iemand die de soep door een vergiet gooit en dan een heel dun soepje overhoudt. Echte gehoorzaamheid aan God houdt in dat je alles aanvaardt wat God zegt, ook als je het niet goed snapt, zelfs als je het vreselijk moeilijk vindt.

Ik denk dat je *dat* het leidende principe kunt noemen: blijf bij het oude, blijf bij het vertrouwde Woord van God.

God roept ons daar voortdurend toe op. We hebben het zojuist gelezen in iets andere bewoordingen: "Blijf bij de traditie". Dat schrijven Paulus en de anderen aan de christenen in Tessalonica.

Toen ze in Tessalonica aankwamen, waren daar nog geen christenen. Paulus en zijn mensen verlangden ernaar om daar verandering in te brengen. Ze wisten dat God hen eropuit had gestuurd om over Jezus te vertellen en over alles wat Hij gezegd en gedaan had; *daarvoor* had God hen naar Europa geroepen. Hun taak was: eraan meehelpen dat mensen uit alle volken (ook in Europa) leerling van Jezus zouden worden (Matteüs 28).

Na aankomst in Tessalonica waren ze eerst een paar keer naar de synagoge gegaan want ze hadden voor de Joden groot nieuws: dat de messias waar de Joden zolang naar hadden uitgekeken, werkelijk gekomen was! de koning die door God beloofd was! de koning die alles nieuw zou maken! In de synagoge hadden ze samen met hun volksgenoten de heilige boeken gelezen (wat wij nu het Oude Testament noemen) en ze hadden laten zien dat de messias een moeilijke levensgang zou hebben (en zelfs zou *sterven*); zó stond het in de heilige boeken. Maar ze hadden daarbij ook duidelijk gemaakt dat de messias zou *opstaan* uit de dood en zou leven; ook dat stond in de heilige boeken. En tenslotte hadden ze verteld dat de messias werkelijk *gekomen* was en dat zijn naam *Jezus* was.

Enkele Joden lieten zich door Paulus en de anderen overtuigen; en verder een heel aantal Grieken die zich al verbonden voelden met de synagoge (en met de God van Abraham); zij wilden leerling van Jezus worden.

Een paar maand hadden Paulus en zijn mensen de kans gehad om aan de nieuwe christenen in Tessalonica door te geven wat ze van Jezus geleerd hadden. Maar dat was abrupt gestopt; ze hadden overhaast moeten vertrekken omdat hun leven gevaar liep (Handelingen 17).

Voor ons heeft dat overhaaste vertrek positieve gevolgen. Want Paulus en de anderen konden niet langer mondeling contact hebben met de christenen in Tessalonica. Ze gingen daarom schrijven en wij hebben daar twee hele hartelijke

brieven aan overgehouden, de oudste gedeelten van het Nieuwe Testament (wist je dat? deze brieven zijn ouder dan de evangeliën, ouder dan het boek Handelingen, het zijn de allereerste brieven van Paulus), brieven waarin Paulus en de anderen hun grote blijdschap uitspreken over het mooie contact dat ze in Tessalonica hebben gehad, brieven waarin heel veel dankbaarheid doorklinkt over de manier waarop de christenen in Tessalonica als leerling van Jezus zijn gaan leven, brieven waarin tegelijk ook de oproep klinkt: neem geen afstand van wat wij van onze Heer Jezus Christus hebben ontvangen en vervolgens aan jullie hebben overgedragen maar “blijf bij de traditie”.
(Dat woord ‘traditie’ klinkt vandaag als ‘conservatief’, ‘ouderwets’. Maar hier wordt bedoeld: ‘word (net als wij) leerling van Jezus en hou vol (net als wij)’. Om dat principe gaat het)

Vanuit dat principe moet je keuzes maken. Dat was de uitdaging voor de christenen in Tessalonica en dat is voor ons vandaag net zo de uitdaging.

Je kunt bij die keuzes denken aan de manier waarop de gemeentezang wordt begeleid.

Er was een tijd dat orgels moesten zwijgen tijdens de kerkdienst want men vond dat orgels een ‘dom en onredelijk’ geluid gaven; het was bovendien ‘rooms’. Daarna kwam een tijd waarin uitsluitend orgels mochten worden gebruikt om de gemeentezang te begeleiden. Een piano? O nee! Een band? Nog erger! ‘Waar een drumstel op het podium staat is de kerk geen kerk meer’, werd wel eens gezegd.

En nu, bij ons? De één heeft een andere voorkeur dan de ander. Dat mag. Dat is iets om rekening mee te houden. Maar ik hoop dat we het eens zijn over het principe: het draait om de aanbidding van God, het gaat erom dat we samen onze verlangens uitzingen, onze nood, ons verdriet, onze blijdschap, onze verwarring, onze pijn, onze hoop, onze verwachting, onze lofprijzing. Het gaat erom dat de muzikale begeleiding dat alles niet blokkeert maar juist stimuleert en ondersteunt.

De gemeentezang en de begeleiding daarvan is één voorbeeld van vele keuzes die we moeten maken.

Het loopt fout als je jouw keuze tot principe verheft.

We maken het mee dat twee christenen allebei van God houden, zich allebei gered weten door Jezus Christus, zich allebei willen laten leiden door Gods Geest, en dat die twee christenen dan toch tot uiteenlopende keuzes komen. En dan heb je het niet over kleinigheden, hè?

Het kan gaan over de doop. Is gezinsdoop de juiste keuze of moet je gaan voor volwassendoop? Moet de dopeling worden ondergedompeld of mag je ook volstaan met besprenkelen?

Het kan gaan over je geaardheid. Als iemand ontdekt dat ‘ie anders is dan anderen, mag ‘ie dat anders-zijn dan vieren of moet ‘ie dat anders-zijn dan onderdrukken of in ieder geval verstoppen zodat niemand het ziet?

Het kan gaan over zoveel (soms iets kleins maar soms ook iets heel groots) waar we mee worstelen, waarin we keuzes moeten maken, waarin we soms niet weten wat we moeten zeggen en doen, waarin we soms onze onzekerheid overschreeuwen en dan van een moeilijke keuze een principe maken dat volgens jou onaantastbaar is en waaraan je anderen gaat afmeten en waar je anderen om veroordeelt en er soms zelfs om afschrijft als medechristen.

Wees traditioneel.

Wees niet star. Wees niet conservatief. Wees niet behoudend. Uit angst voor verandering of omdat jij meent dat jouw visie veel beter is dan die van anderen of dat jouw visie de enig juiste is. Nee, wees traditioneel in deze zin:

Blijf bij het Woord van God.

Zo heb ik predikant willen zijn, in Brouwershaven, in Congo, in Leek, in Almelo, in Doorn en Driebergen. Ik heb me er steeds voor ingezet
om te lezen wat er staat en
om te begrijpen wat ik las en
om wat ik begrepen had zo te delen met anderen dat zij het konden begrijpen.

Ik ben daarbij heel dankbaar voor Lia. Ze heeft altijd heel veel gedaan op de diverse plekken waar we gewoond en gewerkt hebben, maar meestal was dat achter de schermen, betrekkelijk onzichtbaar, daardoor ook wel eens lastig voor haar. Jullie weten niet half hoeveel ze me heeft ondersteund in mijn werk, nooit van: Frans wat ben je geweldig! maar altijd eerlijk over wat beter kan.

Laten we samen op de goede manier traditioneel zijn. Laten we steeds maar weer de voorschriften van Jezus Christus ontvangen en doorgeven. Want zo blijven we een christelijke kerk: mensen die Christus volgen, mensen die dankbaar zijn voor Gods liefdevolle nabijheid, mensen die bidden om de kracht van de heilige Geest.

Ik sluit af met woorden van Paulus (uit 2 Tessalonicenzen 2:16-17 BGT). Ontvang het als zegen van God:

“God, onze Vader, houdt van ons. Hij is goed voor ons. Hij troost ons voor altijd, en hij geeft ons het vertrouwen dat het goed komt. Ik bid dat hij, en onze Heer Jezus Christus, jullie moed en kracht zullen geven. Dan kunnen jullie goede dingen blijven doen en zeggen.”

Amen!